Se mees pôris tôeste ümber.

„Pôra ümber!“ on kerge üttelda ja jalgraja ehk maantee peal ka kerge tehha; agga mitte nende ello kombedes: seal ep olle raskemat asja, kui kurja tee pealt hea peale ümberpôôrda. Waese pättoorjal on nago kiwwi kaelas, mis tedda alla mâe eddasi weab ja ümberpôôrda ei lasse. Sadana wangirauadel, mis ta kätte ümber panneb ja nenda neid enneseb tagga weab, on mitmesuggused nimmed, ka nenda kui: abbiellorikkuminne, horus, rojus, kimalus, ebbajummala tenistus, nôidus, waen, riid, kadde wihha, wihhastellemised, riidlemised, lahkumised, seggased ôppetused, kaddedus, tapmised, liig jomminne, prassiminne, wargus ja mis nende sarnatsed on, nende seas ka kaardimângiminne, kelleşt meie tännawo nattuke tahtsime kônneleda, andko Jummal, et se ilma asjata ei sünniks. Ni wähhe kui sedda olleks uskuda, on ommeti mitto armast Eestimeest selle wôrgo sees hullem kinni, kui kärbes tôrwa sees. Sepärrast, mis siin ühhest Saksama wûrstipoeast loete, ma pallun, luggege nenda, kui olleks se meie Eestirahwa seas sündinud ehk wôiks iggapâäw sündida. Üks teine mees kirjutab sest nenda:

„Üks wûrstipoeg, kes kaardimângi üllewägga armastas, olli jubba otsata paljo rahha teiste suresuggo sôbradele mânginud, agga korraga ärkas temma meel ja ta arwas järrele, kui paljo sedda olli ja ehmatas selle sure summa ülle wägga, mis temma ni kerge melega olli ärrapillanud. Ta jâi môtlema ja küsşis isseennese käest: „Mis kasso saan minna sest, ehk teised? Ei ühtigi muud, kui kergemele arro ja otsata kahjo.“ Ta môtles siis nenda: Oh kui paljo head ollekşin ma selle rahhaga wôinud tehha, kui mônda kurwa rômustada ja häddalist aidata, kes nälja pärrast taewa pole kissendawad, ja minna lakkun ja lakkutan teisi kui meleto ellajas, kes liggimesse ar-